

Nr 194

Av herr Sjönell, *angående bestämmelserna om kungörelseannonsering, m. m.*

Då en svensk medborgare har att svara eller prestera något inför domstol eller annan myndighet finns en effektiv apparat att tillgå för att nå honom. Men när domstol eller myndighet söker en medborgare för att tillgodose hans rätt används ofta mindre effektiva åtgärder.

Om någon avlider utan att efterlämna känd arvinge eller arvinges adress saknas så söker myndigheterna vederbörande genom annons i Post- och Inrikes Tidningar — en publikation med mycket liten spridning. I en sådan annons ombedes den eftersökte att inom viss tid göra sin rätt gällande för att inte förlora densamma. Då det gäller att kalla okända borgenärer annonseras genom domstolens försorg på enahanda sätt vid icke mindre än tre tillfällen.

Vid åtskilliga andra tillfällen skall annonsering ske i Post- och Inrikes Tidningar parallellt med en ortstidning.

Följande exempel kan nämnas:

Kungörelse om att lagfartsansökan förklarats vilande därför att föregående ägares åtkomst ej styrkts — dvs. en upplysning till annan eventuellt berättigad att träda fram,

kungörelse om att gravplats vanvårdas och att nyttjanderätten till graven kommer att förverkas, om rättelse ej sker, då nyttjanderättshavaren eller dennes adress är okänd,

kungörelse om exekutiv auktion å fast egendom,

kungörelse om konkurs,

kungörelse om äktenskapsförord innefattande gåva mellan makar,

kungörelse om dom angående boskillnad mellan makar,

kungörelse av olika slag rörande aktiebolag,

kungörelse om antagande av nytt släktnamn,

kungörelser om lediga tjänster, om tjänstetillsättningar o. d.

Varje annonsering medför icke obetydliga kostnader och stora summor erlägges årligen för sådan annonsering i Post- och Inrikes Tidningar. Det synes uppenbart att föreskrifterna om annonsering i de allmänna tidningarna i flera fall är otidsenliga och utan den betydelse de tidigare hade. Det torde icke finnas många periodiska publikationer i Sverige med färre läsare än Post- och Inrikes Tidningar. Annonsering i Post- och Inrikes Tidningar torde redan därför i åtskilliga fall sakna all praktisk betydelse. I de fall en publicering är nödvändig ur allmänhetens synpunkt bör den lösas på ett mera ändamålsenligt sätt.

Med hänvisning till ovanstående hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning och förslag till mer tidsenliga och ändamålsenliga bestämmelser om kungörelseannonsering och att därvid frågan om Post- och Inrikes Tidningars vidare existens samtidigt behandlas.

Stockholm den 24 januari 1966

Bengt Sjönell